

Herois del Raval

L'equip Braval de futbol sala brilla, integra i obre horitzons a joves immigrants del Raval de nacionalitat i religió molt diverses. Article de Ramon Balmes publicat a La Vanguardia del 7 d'abril de 2017.

07/04/2017

Juguen a la Lliga del Consell de l'Esport Escolar de Barcelona. L'equip Braval té jugadors de sis països nascuts els anys 2001 i 2002. Entrenen un cop per setmana al

poliesportiu Can Ricart del Raval i estan apunt de classificar-se per jugar el Campionat de Barcelona. "Per integrar cal barrejar, així trenques barreres". Ho diu el pedagog Josep Masabeu (Sabadell, 1952), artífex d'aquest petit miracle.

El pròxim partit es disputarà al camp del col·legi Lleó XIII, a la zona alta de la ciutat. I entre hores d'estudi i entrenament es preparen per jugar per Setmana Santa el Campionat d'Espanya de Futbol Sala de clubs juvenils.

Als bigarrats carrers del Raval barceloní, on la vida flueix paral·lela a la marginació i l'exclusió social, més de 200 joves immigrants de 30 països, que parlen deu llengües, participen activament en els programes socioeducatius de la fundació Braval, un projecte que va néixer el 1998 i es va consolidar el 2002. Vèncer la pobresa amb

l'educació i l'esport. Aquesta és la divisa del professor Masabeu, que ha fet de la solidaritat un dels pilars de la seva vida al capdavant de Braval. L'ajuden 160 voluntaris. El binomi és estudi a les instal·lacions de Braval, al carrer de la Cera, i entrenament a Can Ricart.

"Els capitans es queden". Kiko Carbonell (Tàrrrega, 1955), professor d'educació física, envia la resta de l'equip a les dutxes. És un quart de deu del vespre a Can Ricart i Marc Andrei Gaba, Philip Mendoza i John Louis reben la llista dels deu convocats per al partit al Lleó XIII.

La Lliga del Consell de l'Esport els permet competir amb equips de tots els barris de la ciutat, visitar els seus camps i rebre'ls al Raval. "Té molt de mèrit. Hi ha algun problema personal dur, i aquí tiren endavant", apunta Carbonell, deu anys de voluntari.

Marc Andrei Gaba (Luzon, Filipines, 2001) ho sap molt bé. "He après de la constància i et fas fort mentalment. És una experiència traslladable a la vida". El primer capità de Braval es recolza en el seu referent: Neymar. "En homenatge a ell porto el dorsal número 11. M'agrada perquè és bromista i el que és difícil ho fa fàcil. És com si ballés al camp, com si estigués volant". El capità (4t d'ESO a les Escoles Pies de la ronda Sant Antoni) va arribar a Barcelona amb vuit anys i està decidit a estudiar arquitectura a la UPC. De Braval ja n'han sortit una dotzena d'universitaris.

Separats per l'origen, però units pel futbol. S'ajuden al camp i a la sala d'estudi. Són oberts, participatius i saben fer pinya. "He fet classes en col·legis d'elit i no canvio a aquests joves per cap altre grup", apunta en Kiko. "M'agrada el seu to humà: són nobles, senzills, molt agraïts. Jo els

ajudo, però també aprenc moltíssim d'ells".

Kevin Zamorano (Cali, Colòmbia, 2002) cerca dues virtuts en els futbolistes: que siguin bons, però sobretot que siguin bones persones. Aquest defensa del Braval té els seus ídols: James, Falcao i Messi.

"M'agraden com a persones perquè fan bones obres i són molt bons al camp". Dues coses indissociables per a ell. En Kevin, que estudia al col·legi Xaloc, gaudeix del bon ambient futbolístic de Barcelona.

En un món on fins i tot l'educació es converteix en franquícia, Braval s'erigeix amb senyes d'identitat molt fermes per als nens emigrants.

"Arriben aquí com a nens molt inestables", recorda Masabeu. Pares sense feina, famílies desestructurades, costums molt diferents. Què els queda? La religió.

De fet a l'equip hi conviuen catòlics, baptistes, musulmans i evangèlics.

Xakir i Abdelalim Ritune són laterals. Ossama Xaihi és davanter, un dels màxims golejadors. "Soc ràpid i m'agrada xutar directe a porteria", apunta. Tots tres són musulmans i senten passió pels jugadors del Barça. "Em sento identificat amb Suárez. M'agrada la seva fam de gols, la seva lluita constant, no és d'aquells que es rendeixen", intervé Ossama, 15 anys, de pares marroquins, que va estar tres setmanes sense jugar. I no per lesió. La caiguda va ser en l'avaluació trimestral de l'Institut Consell de Cent, on estudia tercer d'ESO. "Jugues segons les notes i vaig haver de recuperar 18 hores d'estudi a Braval".

L'Abdelalim va néixer fa 14 anys a Casablanca i somia ser enginyer aeronàutic. "Em sento molt còmode a l'equip. Som com una sola persona.

Ens entenem tots". I en Xakir, de pare pakistanès i mare marroquina, és tan bo jugant de lateral com a les classes de matemàtiques i anglès a l'escola Labouré. La seva projecció professional apunta clarament a enginyer informàtic.

Els carrers del Raval, on viu Kim Nufuente (Manila, 2001), s'estrenyen, però la passió futbolística i la vida s'eixamplen. "Braval és la meua segona casa. Aquí hi trobo molt bon ambient". En Kim és el porter que ho para gairebé tot. Són els nois de la constel·lació Braval. Un equip que integra i obre horitzons.

Ramon Balmes

La Vanguardia

.....

dev.opusdei.org/ca-ad/article/herois-del-
raval/ (05/08/2025)